

talelser. Naar mine Partifæller og jeg have været med til at tiltræde Flertallets Forslag, er det ud fra den Erkendelse, at Hovedsagen, det væsentlige ved Forslaget er ganske vist — som ogsaa den højtærede Minister fremhævede — Kommissionen og Lønningsforbedringerne for de specielle Lønningsklasser. Ogsaa jeg lægger en forholdsvis mere underordnet Vægt paa de andre Spørgsmaal, som ere rejste, og for saa vidt ogsaa paa Ændringerne, i Forhold til disse to Hovedting i Forslaget, saaledes som det er oversendt til os fra Landstinget. Jeg maa dog paa den anden Side sige, at hvis Kommissionen skal virke med noget Udbytte og udrette det, som man ventet af den, forekommer det mig, at den maa virke i det væsentlige saaledes, som det af Flertallet indsatte Ændringsforslag angiver. Man vil ikke kunne tænke sig, at man fra Administrationens Side vil kunne nægte at give nogen af Kommissionen krævet Oplysning, uden at det vil være til meget væsentlig Skade for Opnaaelsen af det Formaal, som Kommissionen har sat sig. Det er jo ikke ubekendt, at en medvirkende Grund til, at man er gaaet med til denne Kommission, netop er det, at der er fremkommet en saa stor Mængde forskelligartede og ret nærgaaende Anker mod den lille Statsbanestyrelse, og som jeg allerede fremhævede ved 1ste Behandling, betragter jeg det som et Hovedformaal for Kommissionen at bringe Klarhed i disse Forhold. Men hvis man fra Administrationens Side skulde nægte at besvare Spørgsmaal, som rettes fra Kommissionen med Hensyn til Statsbanedriften, ja saa vil man derved selv have etableret en Tumleplads for alle mulige Paastande og Formodninger, maaske de allermest urigtige. Jeg kan derfor ikke tænke mig andet, end at Administrationen i Praxis vil holde sig den Regel, som der her er givet, efterrettelig, og jeg kan da ikke indse, hvorfor der skulde være saa væsentlige Indvendinger mod at sætte den ind i Forslaget. Den højtærede Minister ankede over det inkonsekvente i, at Flertallet beholder Lønningsforbedringerne for de specielle Lønningsklasser, saaledes som de ere givne i Forslaget, medens det samtidig ikke vil have nogen af de Lønningsforhøjelser for de almindelige Lønnings-

klasser, for de højere lønede Funktionærer, som Landstinget har beholdt paa Regeringsforslaget, men dette er i Virkeligheden ikke nogen Inkonsekvens. Naar man læser Landstingets Betænkning, vil man se, at det netop har været Grundprincippet for Landstingets Behandling at udskyde de egentlig organisatoriske Spørgsmaal saa vidt som muligt og ligeledes at udskyde de Lønningsforbedringer, som der muligvis kunde være Tale om over for det højere lønede Personale, medens man derimod tager Lønningsforbedringerne for de specielle Lønningsklasser, for de lavere lønede. Det har netop været Grundtanken i Landstingets Behandling af Loven — og med fuld Ret, forekommer det mig — at det ærede Ting er gaaet ud fra den Betragtning, at det organisatoriske hører under Kommissionen, men at man undtagelsesvis kan tage Lønningsforbedringerne for de specielle Lønningsklasser, fordi der her foreligger et gentagne Gange fremsat Krav fra Rigsdagens Side, og fordi der her er Tale om saa lave Lønninger, at det virkelig er ubilligt at lade de paagældende vedblive at staa paa den Maade. For de almindelige Lønningsklassers Vedkommende er der ikke saa paatrængende Krav til Stede, der foreligger der ingen Opfordring fra Rigsdagen, derfor har man kunnet udskyde dem til Kommissionens Behandling. Dette er Princippet i Landstingets Behandling af Loven, og det er kun det samme Princip, vi have holdt os efterrettelige ved at udskyde Lønningsforhøjelserne til Fuldmægtigene og Regnskabsførerne, som Landstinget — som det forekommer mig, noget imod sit almindelige Princip for Lovens Behandling — har indsat. Jeg ønskede at gøre disse Bemærkninger, og jeg skal i øvrigt kun tilføje, at som sagt ogsaa jeg anser Kommissionsnedsættelsen og Lønningsforbedringen for de specielle Lønningsklasser som det bedste, og havde jeg troet, at vi ved at stille disse Forslag vilde forhindre, at Loven blev gennemført i denne Samling, og vi altsaa gik Glip af disse væsentligste Ting i Loven, vilde jeg ikke have været med til at stille disse Forslag. Jeg kan imidlertid ikke se rettere, end at der er Tid endnu til at lade Forslaget med disse Ændringer gaa til Landstinget til at faa